

USA BRUKER 700 000 KR. PR. MINUTT TIL KRIKEN!

Det er galt å si USA kom med i kriken 7 desember 1941. Størparten av det amerikanske folk var allerede i Hitlers makt overtagning i Tyskland sterkt antisemittisk. Men de isolasjonistiske krefter var sterke og arbeidet iherved for å holde USA utenfor krigen brøt ut, selv om det var klart at Hitler var en «etisk» trusel, ikke bare i Europa men også for Amerika. Men under president Roosevelts kraftige ledelse lant det amerikanske folk sin vel og har gått inn for å knuse nasismen med hele den tyngste den amerikanske nasjonen kan oppnå.

Det var ikke helt uten friksjoner den amerikanske industrien ble lagt om til krigsbruk. Automobilfabrikene var til å begynne med svært svært tifl å lage tanks, og på typisk privatkapitalistisk maner erklaerte fabrikkeierne at omgangen ville bli for dyr, og hva skulle en gjøre når krigen plutselig var over? Dertor var bare 15 pr. av den amerikanske bilprodusjonen i 1942 til krigsbruk, og i år ble det produsert 2 mill. biler. Men det kom meget hurtig en forandring. Hele produksjonen ble lagt om etter en plan utarbeidet av en lagforeningsmann, Reuter, og i dag arbeider bilindustrien nesten 100 pr. for krigen. Men samtidig ble også hele den øvrige industrien omorganisert og underlagt en av Amerikas dyktigste organisatører, Davis Nelson, som fikk en diktatorisk myndighet som nesten kunne likesilles med presidentens.

De resultater den amerikanske industrien har oppnådd er helt fantastiske. For 1942 var Roosevelts flåte 60 000 fly. Det ble riktig bare bygd 49 000 men i virkeligheten var planen nådd, idet det var bygd mange flere tunge bombefly enn opprinnelig planlagt. Etter avtale med England «sulcate» USA mest mulig spesielliserer seg på de tunge bombetyperne, og en flyvende festning med sitt mannskap på 10-11 mann krever det mangfoldet av materiell og arbeidskraft enn et eksempel. I 1943 skal det bygges henimot 700 000 fly. I mars måned i år ble det bygd 6200 fly, derav 500 av de største bombegivenhetene.

Av tanks ble det i 1942 bygd 32 000 og av antiluftskyts 17 000 av større kaliber enn 20 mm.

Men de mest imponerende resultater har amerikanerne oppnådd med hensyn til skipbygging. Etter planen skulle de bygge 8 mill. tonn dødveld i 1942 og klarer det. I år skal det bygges 18 mill. tonn dødveld, og det ser ut til at de klarer det også. Fra krigen brøt ut er det til 9-6-43 bygd 1500 skip, derav 715 i år. I mai ble det i gjennomsnittet sjsatt nesten 6 skip pr. dag, hvorav ni tiendedeler var skip på over 10 000 tonn. I årets 5 første måneder er det bygd 7 mil. tons. Amerikanerne regner i dødveld, mens det vanlige i Europa er brutto-registrerton. Et dødveldtonn er omlag 0,7 brutto-registrerton. Det vil ikke bare bli bygd flere skip i 1943,

men skipene vil bli bedre. I stedet for Liberty-typen med sine 12 knob går man nå over til såkalte Victory-skip med en fart av 15-17 knob.

De veldige resultater er oppnådd trass i at Amerika før krigen bare hadde en liten kapasitet når det gjaldt skipsbygging. Ved krigsutbruddet var det bare pr. års 25 000 tonn. Men den amerikanske industrien har en gang for tatt samme hjelpeputet, og det var under forrige verdenskrig. De begynte da så å si på bar bakke, men etter to år lagde de flere skip enn hele den øvrige verden!

Før å denne, seg et bilde av USAs innsats i krigen kan en se på de veldige pengesummen som blir lagt ut. I 1942 ble det brukt 50 milliarder dollars til krigsbruk, og i år er budsjettet på 100 milliarder. Det er fantastiske tall som er, nesten ikke kan fatte omfanget av. Og selv det rike Amerika har hatt visse vansker med å skaffe dem. Av de 50 milliarder i 1942 ble 18 skaffet ved skatter og hele 32 milliarder ved lån. Verre blir det å skaffe pengene i år. Men det amerikanske folket stiller seg svært velvilig til statens lønnpolitikk, og det annet krigsåret som ble lagt ut for kort tid siden på 13 milliarder dollars ble overtegnet på kort tid. Bare fire dager etter utleggingen var halvparten av beløpet tegnet. Men staten har også slatt inn på andre viser. Det er skapt en organisasjon for forskuddsbetaling på varer som først leveres etter krigen slutt. På den måten er det mange amerikanere som slår seg bort, kjøpeskap osv. i dag. En regner med å inndra kjepekraft for 6 millioner på denne måten. Men det er også et meget sterkt behov for en slik regulering. Produktionsen av «fredsvarer» er sikret ned meget sterkt, og en regner med at det i år bare vil bli produsert for brukselever for 75 milliarder, mens kjepekraften for forbruksvarer vil ligge på omtrent 125 milliarder dollars.

Men den amerikanske finanspolitiken styres med sikker hand, og alle vanskter blir etterhvert overvunnet — det ser en også best i de produktionsresultatene som oppnås. Men det blir selvsagt en del grindinger, og det er også for en del årsaken til de streikene som har vært i landet. Selv om disse ikke på noe vis har slike dimensjoner som den nasistiske propagandaen vil ha til, er disse likevel høyst teknologiske. Men arbeiderne føler ofte at de ikke får tilstrekkelig økonomisk påstøting for den innsatsen de gjør. Prisen har gått opp. Rüstignok ble det sett en stopper for all prisstigning gjennom den siste. Roosevelt fikk i oktober i fjor, hvor alle priser og lønninger ble stabilisert på grunnlag av nivået midt i september 1942. Men selv om det på denne måten ble sett tak på prisene, har dette ikke vært helt effektivt.

USA's innsats på krigsproduksjonsområdet, gjenspeiler seg i den direkte militære innsatsen. Ved årsskiftet var

det 4,5 mill. mann i armen, og ved slutten av 1943 kan en regne med at 10,8 mill. mann står under våpen. Det legges stor vekt på flyinnsatsen. Ved årets slutt skal 2 mill. mann være i flyvåpenet. Marinen har ført tiden et mannskap på 1 mill. mann. Marineminister Knudsen kunne ved nyttårsaften 1943 si at USA så hadde verdens største flåte, likevel vil flåten bli forstørret i 1943. Ved nyttårsaften legges det først og fremst vekt på hangarskip, destroyere og eskortefartøyer.

Den fantastiske innsats som amerikanerne gjør, har skapt en sterkt politisk interesse i det amerikanske folket. De veldige summene krigen koster, har gjort dem forstående av at det er billede å si inn på en politisk linje som hindrer krig. De er klar over hvor galt det har vært å isolere seg fra Europa og det meningsløse i at det innebefatter både et politisk som skapte arbeidsloshet og økonomisk kaos. Noen direkte løsning er amerikanerne ennå ikke kommet til, selv om det ikke mangler på utvalser fra ledende politikere som kunne få en kommunistisk agitasjon til å føre seg overflodig. Det har også vært en meget sterkt interesse for Sovjet-Unionen. Roosevelts motkandidat under sistre valg, Wendell Willkie har vært på en reise i Kina og Russland. Han har skrevet en bok om reisen, «En verden», som hovedsakelig handler om Russland. Boken ble en bestselger i Storbritannia, og ble en stund solgt i et antall av 30 000 pr. dag. Han sier bl.a. at Russland og USA er verdens to mektigste nasjoner og det er meget vesentlig at de for framtidens opplegg et intimt samarbeid. Han uttaler seg svært rosende om Sovjet og er meget imponert over de russiske arbeidere. Han uttaler videre at verden har valgt mellom støttesynt internasjonal kapitalisme, eller en verden hvor det er likhet mellom rasene og frihet for de enkelte mennesker. Det er jo ikke særlig sagt av en som er farlig representant for amerikansk storkapitalisme.

Roosevelt har sunnert de forente nasjoners krigsamt i sine ni fridestekrav. En amerikansk innsats for en ny og bedre verden vil bety overordentlig mye. Og når amerikanerne ørlig inn for dette med samme tempo og samme kraft som de i dag går inn for krigen, kan det til å føre til en høyst teknologisk seier. Men arbeiderne føler ofte at de ikke får tilstrekkelig økonomisk påstøting for den innsatsen de gjør. Prisen har gått opp. Rüstignok ble det sett en stopper for all prisstigning gjennom den siste. Roosevelt fikk i oktober i fjor, hvor alle priser og lønninger ble stabilisert på grunnlag av nivået midt i september 1942. Men selv om det på denne måten ble sett tak på prisene, har dette ikke vært helt effektivt.

USA's innsats på krigsproduksjonsområdet, gjenspeiler seg i den direkte militære innsatsen. Ved årsskiftet var

FØR STRAFFESPARKET
(Stephen i Norsk Tidend)

HJEMME HOS OSS

Enkele har et merkelig syn på våre allierte.

De synes i grunnen det er all right at Leningrads beleiring har kostet millioner og halv-millioner million dode blant sivilbefolkingen, for ikke å snakke om Stalingrad — bare vi får makrell.

Saken er at en kan spore en viss trethet i motstanden, særlig kanskje i det å holde ut daglige småslærer og irritasjoner. Vi hadde ikke trodd det skulle være så lenge. Vi var allerede begynt å hengi oss til politiske kannepaper — en far se framover!

Avveklande synes vi den ese og den andre av våre allierte var lovlig sene i vendingen. Hva fanden tenkte folkene på? Husket de ikke at vi satte der hjemme og hadde vondt for makrell?

Forst synes vi engelskmennene lot seg lure støgt i Libya, ja til og med i Egypt, men så kom det gang i sakene der. Så synes vi det gikk svært langsomt. Russene er farlige, amerikanerne er splittet. Det står jo desauten i nasibla og synes det gikk svært langsomt.

Dette er våre allierte, som redder oss litt mer for hver time som går, for hver mann som stupar. Uverdig og i bunn og grunn forråderskville det være å føre slik tale blant oss som sitter fjernt i makrell-land.

Men vi har kanskje hørt feil — slik tale føres kanskje aldri?

I DAG

Vi spør at Göteborg Handels- og Sjøfartstidning får mange abonnenter i Norge etter krigen. I dag har avisene bare — mange venner! Av artiklene i Segerstedts avis er det særlig en fast artikkel under titlenhetet «I Dag» som fanger. Øyensynlig er det Segerstedt selv som skriver artiklen, og det er en glødende og svært pennig av los. Det har mener er galt og menneskelig. Vi offentliggjør her en «I Dag» artikkel:

Det er for en gangs skyld hyggelig å kunne gi statsministeren sin udelte anerkjenning.

Anerkjennelsen gjelder hans forbud mot å la en norsk lave bli båret i spissen for demonstrasjonstoget i Stockholm 1. mai. Statsministeren skulle være hovedtalesier ved dette tilfellet. Han skulle marsjere i spissen for demonstrantene og foran skulle førebørsen gå.

Hans excellense fant det utilberig at en norsk lave skulle føres foran ham. Hans taktfølelse har ikke latt ham i stikken. Han kjenner det øyensynlig like ydmynkende som så mange andre, at vi demonstrerer var sympati for nordmennene på moje etter mine, mens toget med tyske krigsfolk ruller dag og natt på våre jernbaner. På vestkystbanen reiser daglig et tusental tyske soldater til Norge, og om lag samme antall fra Norge til Tyskland. Deres oppgave er å holde det norske folket nede. Vi letter dem i deres arbeid. Fra Trondheim ruller toget gjennom Sverige til Narvik. De tropper som reiser denne vei slipper farene ved en sjøse. Desse tøver sparer tyskerne, takket være imotkomsten fra vår regjering, sin hardt anstrengte tonnasje. Så ruller andre vogner fra den finske fronten til den norske over svenska jernbanen.

Mens disse vognhjul dunker mot våre sviller, er det ikke hyggelig & anakke om vår soldatdel med nordmennene og å gi uttrykk for vår beundring for deres seige kamp for landets frihet. Det kan nok være vauskelig å få fram ordene sympati og beundring vår om han ansvarer for handlinger som lettet tyskerne framled mot det folket vi beundrer.

Og disse transporter av tropper er ikke det eneste vi hjelper tyskerne med. Vi transporterer også ammunisjon, tanks og kanoner til de tyske troppene i Norge og Finland. Vår regjering har også en gang gitt lettelse, ja kanskje reddet de tyske troppene som var trenget opp mot den svenske grensen ved Narvikbanen. Vi har heller ikke vært ilt for hjertelige mot de nordmennene som har tatt sin tilflukt til vårt land.

All dette har hans excellense i minne når han skal tale til massene. Er det noe å undres over at han ikke vil ha en norsk lave båret i spissen av toget? Hans anstendighetsfølelse forbryr det. Det ville være, mener han med rett, et alt for grovt hykleri å demonstrere sin samvirke med Norge, mens en i handling letter arbeidet for deres undertrykkere. At han ikke orker denne dobbeltbetet får man ha ham til gode.

Fiere og flere svensker forsikrer at de skammer seg når de tenker på Norge. Mr. Hansson hører tydeligvis til disse. Det må være riktig ubehagelig for ham. En kan bare minnes beslagleggingen av de 17 aviser som offentliggjorde undersøkningen over torturen i de norske leirene. Det er virkelig noe å skamme seg over, selv om ansvaret for denne handlingen først og fremst rammer herrer Günther og Westman. Denne siste uttalelse om handlingen skal stå som et minnesmerke over denne person som var svensk rettvesens hoyeste vokter i disse fornedreisens år.

Statsministeren vil ikke være med på alt mer. Det var derfor han forbød dat norske flagget i demonstrasjon-

JAKTSESONGENE
"The Lynchburg News"

Mappe 20
Ekspl. 4079
Årg. 1943
J.H.

NØYTRALITETSHUMBUGEN

Det er ett ord og begrep som formodentlig kan utgå etter denne krig og det er «nøytralitet».

Allerede førstige krig slo svære sprekke i dette begrepet — og denne krig har gjort det umulig å bruke lengre.

Blant de såkalte nøytrale land har vi hatt godt øve til å følge Sverige i denne krigens. Og dette land står som et krasst eksempel på den humbug som heter nøytralitet.

Sveriges mange brudd på nøytraliteten tar ikke vel kjent her hjemme men vi skal nevne ett, nemlig at den svenske regjering har latt clearingkontoen mellom Sverige og Tyskland overtrekke med svære summere. Vi nevner dette fordi vi kanskje får oppleve at denne svenske regning på Tyskland kommer på bordet når de allierte har vunnet. I så fall skulle altså de allierte hjelpe svenskene å drive inn en fordinng som har oppstått ved at Tyskland ikke har maktet å holde sin del av handelsavtalen — og således udelukkende består i svensk tjenstvillighet til å hjelpe den tyske krigsmaskin. Det skjer ikke bak hokerens disi.

Men det siveste brude på alt som heter nøytralitet er dog Sveriges forhold til Finnland. Det er således Sverige som bl.a. betaler det Finnland innfører fra Danmark.

Vi skal ikke her komme inn på hvorfor det er slik og slik, men bare konstatere at det ikke har noe med nøytralitet å gjøre.

Det hender av og til at avisene gjør det litt vanskelig for den svenske regjering i dennes balanseveis. Som kjent har den svenske regjering ingen representant hos den lovlige norske regjering. Dette greier de også for dyre som nøytral. Imidlertid kunne Svenska Dagbladet i midten av mai melde at det nå var utnevnt en representant, nemlig herr Beck-Friis. Dette foranlediget så den svenske regjering til gjennom TT å sende ut at dette ikke var riktig og at hr. Beck-Friis hadde vært svensk sendemann i Oslo fra 9 april og ikke var løst fra denne sin stilling. Nå skulle man jo tro at mannen enten da befant seg hos de han var akkreditert til eller at han fortsatte i sin stilling i Oslo. Meldingen sluttet imidlertid med at herr Beck-Friis oppholdt seg i Lissabon. Dette må vel nærmest kalles «nøytralitetsskake»?

Nå ja, vi hadde kanskje ikke vært stort bedre sjø om det hadde vært så laga. Det vi vil ha fram med dette er at ingen — hverken sion eller liten nasjon — kan være eller er nøytral i en krig som denne. Fra alliert hold blir også gitt uttrykk for at heller ikke i tiden etter krigens skal noe land få lov å være nøytral. Allt skal ta sin del av byrden.

Slik er det også i landet den enkelte nasjon. Vi har mange «svensker» gæende midt blandt oss i dag. «Nøytral»-mennesker som passer sitt arbeid, sitt i ko eller bruker sin telefont, og forsvarig synes det er helt i sin orden si

toget. Det kan vel ikke tenkes at hans forbud er diktert av samme motiv som foranlediget beslagleggingen av forannevnte aviser? — Nei dette kan ikke tenkes.

alle andre sloss og ofrer for dem. Det faller dem kanskje ikke en gang inn at det arbeid de utfører direkte hjelper fienden.

Heldigvis er disse et fåtal her hjemme i dag. For krigens derimot var det sikkert et flertall som hadde det på denne måten når det gjalt samfundets styre og stell. Det bilde som de fleste nordmenn har av Sverige og nøytraliteten i dag er ikke noe annet enn en forstørret gjenging av de menn og kvinner som mener de ikke behøver beskjedte seg med samfundets styre og stell, som er «nøytral» dvs. «politiske». De kommer også med fordinngene når andre har kjempet tingene fram, og de har som regel også bekjempet sin egen fordinng ved sin «nøytralitet».

Det er det samme om det er krig eller fred. Dimensjonene er kanskje mindre, og midlene er fram for alt bedre i fred, men spørsmålene står der og må løses. Og de angår deg. Det er din plikt å sette deg inn i dem og ta ansvaret for de resultater det måtte bringe.

Vi tror mye ville være vannet på veien fram mot gode kår og lykkelige mennesker hvis det store flertall i en nasjon virkelig hadde samfundssyn på tingene: Og en ting til: Det er helt sikkert vanskeligere for noen enkelte å få erklært krig i en nasjon av individ som vet, i motsetning til i en hvor man tror.

EDWARD ORIEO

Over alt i den frie verden er hundredager for Griegs fødsel blitt feiret. I USA ble den 15 juni i en rekke stater proklamert som Edward Grieg-dag. I et opprop fra en av guvernørene heter det bla.:

«Det norske folket har i dag funnet styrke i de samme krefter som bar Edward Grieg fram. Hans toner er i dag elsket av alle folk og alle raser. Vi feirer 15 juni til ære for nordmennene og deres store landsmann.»

I en rekke byer både i USA og England har det vært holdt store konserter og Edward Griegs navn har vært knyttet sammen med den kamp det norske folket fører i dag.

I Norge har nordmennene måttet leide dagen i sine hjerter. Edward Griegs navn er blitt besudlet av forfedre og overfallsmenn, men nordmennene vet at om ikke lenge skal den store komponisten toner igjen klinge fritt og vakert i et fritt land.

Den norske justisminister Terje Vold holdt søndag den 27 en tale i den engelsk-russiske forening i London. Han understreket at verden sto i en meget stor takknemlighetsgjeld til det russiske folk for dets innsats. Russene hadde vist hva den totale krig var, og ved sin innsats vist de allierte nasjoner veien. Det var overordentlig viktig at samarbeidet mellom de to store nasjonene England og Russland også fortsatte etter krigens slutt.

Det er dannet en «norsk»-tysk presesforening med Doery Smith som formann og Einar Rose som sekretær og restauratør.

TO ÅR SIDEN HITLERS OVERFALL PÅ RUSSLAND ENGELSKE BETRAKTNINGER

To års dagen for krigens utbrudd mellom Russland og Tyskland er blitt livlig kommentert verden over. Fra England hevdes det at Hitlers umotiverede angrep på Sovjet-Unionen gjorde slutt på dette lands «vekende isolasjon og la grunnen til et samarbeid mellom dette land og Vestmaktene. Dette samarbeid vil ha avgjørende betydning for etterkrigstiden. Traktatene og avtalene som etterhånden er blitt sluttet tyder på at samarbeidet vil bli varig.

Sovjet krigsinnsats har vært skjebnesvanger for Nazi-Tyskland. På disse to år har russerne drept eller tatt til fange 6,4 millioner tyskere. Det tyske offiserkorps er blitt uhyre redusert. Selv om nye mannskaper er innkalt, teller den tyske armé nå minst en halv million ferre soldater nå enn i 1941. Og kvaliteten er langt dårligere enn ved begynnelsen av krigen. De tyske tap av krigsmateriell på Østfronten er kolossal. Lagringer er tømt og de er avhengig av den daglige produksjon.

Vasalstatene ser hvilken vei vindu blåser og søker å ro seg i land. Det påstas at disse stater i år stiller 3/4 million ferre soldater på Østfronten enn i fjor.

(Ankara) Den russiske regjering har forplikket seg til å finansiere en tsjekkisk brigade i Sovjet-Unionen meldes fra Moskva. Avtalet ble fra russisk side undertegnet av visesturtskommissær Korneitsjuk.

I Warsjava er 1800 polakker arrestert i det siste for illegalt arbeid. I de siste 14 dager er 426 patrioter skutt.

Fra Estland melder at arbeidsmobiliseringen er blitt en fiasco. Fra en leir med 300 estlendere romte alle unntatt 30. Forskane på å lage en estisk legion til innsats mot russerne er også blitt en fiasco. I den siste tiden er 600 estlendere romt i småbåter over til Sverige.

Brannmannskapene er nekte tilleggsjoner i det myndighetene viser til at de bare er i hardt arbeid en forsvinnende del av tjenestetiden. Nasstene regner ikke med at brannmennene i ventetiden på stasjonene trenger hele rasjonen sin og vel så det. Og åselenes? — Nå, det er kanskje ikke arbeid.

Det er mulig quislingene og tyskerne vil oppdage hvor liten nyte en har av undernærte brannmenn hvis det for alvor blir brann i lagrene og boligene deres.

Det meldes fra Stockholm at Sverige nå bygger 45 motorfartøy for Tyskland. Tyskerne bruker motorfartøy av samme type til eskortefartøy i Kielkanaler.

Det meldes at Knaben Molybdengruver som ble sterkt skadet ved et britisk flyangrep for 4 måneder siden, nå er blitt reparert. Nytt svensk materiell er blitt montert. Ennå et utslag av svensk nøytralitet.

AUGUST 1943

AVANTGARDEN

I realiteten er det ikke skjedd noe forandring etter de siste nasivedtakene men bilen framover vil bringe skjerpet kamp. Nordmennenes svar er mer intens kamp mot undertrykker, større forsiktighet og effektiv hjelp til alle som blir forfulgt. Samtidig reiser vi med mangedobbelt kraft krevet til vestmaktene om en hurtig invasjon i Europa.

FLYKRIGEN MOT AKSEN

Det er hevdet at luftbombardementene ikke kan tvinge Tyskland i kne. Det er også uten tvil riktig, men den britisk-amerikanske bombing av tyske byer har vært et meget alvorlig slag mot nasistene. Den ukelange bombing av Hamburg i begynnelsen av august var fullständig illafligjørende. Et område like stort som Oslo er helt raseret. 55 pst. av byens befolkning er evakuert og nasistene har måttet rykke inn annonsen i forsikjellige avisar for å tilbakekalle offentlige funksjoner og tjenestemenn. Den viktige industriby Köln er også så godt som fullständig raseret. Hele Ruhrstrødet tar mer og mer karakteren av en ruinhop. Den 15. aug. ble det opplyst fra London at i siste kvartalet 1940 da manistenes angrep mot England var på høydepunktet, ble det kastet 8900 tonn bomber, mens britene tilsvarende kastet 2750 tonn over Tyskland. Det første halvår 1943 kastet tyskerne 700 tonn bomber over England, mens britene og amerikanerne kastet 36 700 tonn over Tyskland. Bare på 16 dager fram til 12 aug. var det tilsammen 5040 fly over Tyskland. Av disse gikk 153 tapt, eller 3-pst.

Den 9 sept. 1940 erklærte Göring: «Jeg forstår fullt ut hvorfor engelserne evakuerer London, men når jeg nå har inspirert flyplassene og luftvernet ved Berlin, forstår jeg også hvorfor vi ikke evakuerer Berlin.» I dag er over en million berliner evaluert i all hast. Alle skoler er forlagt til Øst-Preussen, og departementene flyttes til Syd-Tyskland og Østerrike. Under et kraftig britisk angrep mot Nürnberg den 11 aug. ble det konstateret at luftvernet var mye svakere enn før og årsaken er at nasistene samler så mye luftvernmateriell som mulig i Berlin, i redsel for at byen skal til samme skjebne som Hamburg.

Den 15 aug. ble Østerrike for første gang angrepet. Et stort antall amerikanske bombefly angrep Wiener-Neustadt like sør for Wien. Det ble sluppet 1500-tonn bomber over de store flyfabrikene hvor en regner at om lag 1/3 av Messerschmitt-flyene monteres. På flyplassen ble 400 tekniske jagertrupper tatt. Amerikanerne startet i Midtosten, flyet 4000 km, men ble bare angrepet av 15 tyske jager. En ble skutt ned uten tap for amerikanerne.

150–200 amerikanske bombefly angrep for to uker siden den rumenske by Ploesti, og flyet over området 44, men 181 var i brukbar stand. Dessuten ble 422 skutt ned.

DEN RØDE ARME VINNER NYE SEIRE

«Times» skrev i begynnelsen av måneden: «De stadig nye seiersmeldinger fra Sicilia, den dårlige moral og tilslip til myteri blant de italienske soldater, de vellykte bombekroter, alt dette er gode nyheter. I virkeligheten så gode at folk i det besatte og treibundne Europa som venter på tegn på at befrielsen ikke nærmer seg, har lett for å glemme de langt viktigere etterretninger fra Østfronten.»

Efter Stalingradkatastrofen lotte Hitler en ny sommeroffensiv. Med sammenbruddet i Tunis, bombingen av Tyskland og den stadige trusselen om en front nummer to tvang Hitler til en mere defensiv krigsføring, og til å etablere slagordet om «Festung Europa». Allikevel forsøkte den tyske hærledelse å gjennomføre en offensiv, i det den på et meget begrenset avsnitt av fronten satte inn umåtelige mengder av mannskap og materiell i en stort anlagt knutepunktsbevegelse om Kursk. Offensiven var i nøyaktig 10 dager, da stoppet den etter overmålt snø terrengvinner og etter voldsomme tyske tap. Da satte den røde armé inn sin offensiv, som siden har artet seg som et veldig stormlopp mot de tyske stillinger og som kastet Hitlers tropper.

Etter en måned i kamp, den 5 aug. anlaen Stalin oppgi de tyske tap til 120 000 falne, 4600 ødelagte tanks og 2492 nedskutt fly. Russerne hadde erobret store mengder krigsmateriell.

Offensiven nådde sin første kulminasjon 8 aug. da russerne under voldsomme kamper gjenerobret Orel og Bjelgorod. To av de viktigste støtpunktene på midtfronten. Men russerne stoppet ikke opp. Fra Orelavsnittet kjempet de seg videre fram i retning av Briansk. De har nådd fram til Karatsjiv, en meget viktig by 50 km øst for Briansk, og i syd har de nådd jernbaneknutepunktet Nablja, rett syd for Briansk.

Fra Bjelgorodområdet rykket russerne videre fram mot Charkov. De gjorde først en omgående bevegelse for å avskjære byen fra vest, og støtte fram til

i høyde med treoppene. Flygerne var trenet over en modell av området et sted i Afrika.

Angrepene mot Torino og Milano har førstaket fullständig trafikkstans. Jernbanen til Sveits er foreløpig stengt. Over Milano ble det under det siste angrepet den 13 aug. kastet ned 1000 tons bomber. Befolkningen demonstrerte for fred etterpå. Italienerne har erklært seg ute av stand til å beskytte sine byer mot angrep, og befolkningen går en fortvilet skjebne i mot hvis ikke den nye regjeringen får Italia ut av krigen.

Under de siste kamper på Sicilia er den tyske flyflåtena økt for å beskytte evakueringen over Messinastrødet. Britene og amerikanerne erobret 999 fiendtlige fly på Sicilia, de fleste ødelagt opp i hele sin lengde.

jerabæren mellom Suny og Charkov og besatte denne i 130 km's lengde. De viktige byer Solotsjiv og Bogoduvov ble tatt. De støtte videre fram til den viktige byen Achtyrka. Nasistene forsøkte her et voldsomt motslag. Men russerne vant byen etter gatekamper som krevde 8000 tyske falne. Samtidig ble byen Krasnodrat skutt. Byen Kotleva, 100 km vest for Charkov er erobret, og en stor strekning på jernbanen Charkov-Poltava er besatt. Andre russiske armer er trengt fram fra øst og erobret Tajuguyev og Rogan, den siste bare 2 km fra Charkov.

Den 14 aug. meldte Moskva at det var åpnet en tredje russisk offensiv, denne gang i Smolenskavsnittet. Med området ved Spass Demenskoia som utgangspunkt trenger russerne fra vest og fra syd-øst fram mot Smolensk.

Begivenhetene viser tydelig at det er russerne som er den sterkeste part på Østfronten. At russerne nå har tilslippt nasistene knusende nederlag under forhold som ellers har vært de mest gunstige for den tyske krigsmaskin, kan betegnes som den hittil viktigste begivenhet i krigen. Den røde armé er en strålende og overlegen kampand. Derved er det ikke sagt at morsalen bland de tyske soldater er dårlig, men de begynner å føle at de taper og at de ikke kjemper en kamp som er deres.

Det russiske materiell er øyensynlig tykernes overlegen. Først og fremst har russerne sitt artilleri som nå er det beste i verden. De nye tyske tanks som har vært så oppskrytt, Tiger- og Ferdinandtanks på 60 og 70 tonn, har ikke kunnet stå seg mot de russiske våpen. De russiske fly har for en stor del luftherredomet over fronten, trass i at nasistene har satt inn store mengder av sine beste jagere. De har også bombardert tykernes bakre linjer og tilforsler på en effektiv måte. Russerne har satt inn en ny jagertype som har vakt stor oppmerksomhet. Den har en fart av 500 km og har foruten vanlig bestyrking også 6 «rakettkanoner», som utses elektrisk når flyet stuper mot målet.

En kan vanskelig bedømme hvilken utstrekning den russiske offensiv kan få. Kampene kostet selvsagt også den røde armé store tap, og den tyske krigsmaskin er framleis intakt. En skulle trodd at russerne etter å ha stoppet den tyske offensiv hadde ventet med å sette i gang sin offensiv til de andre allierte hadde begynt et effektivt angrep i Vest- eller Syd-Europa. Men russerne har hele tiden kastet sin fulle styrke inn i kampen og sett det som sitt eneste middel til å knekke Hitler. I alle tilfelle er det sikkert at i det øyeblikk tykernes blir innviklet i større operasjoner på andre fronter vil Østfronten bli rullet opp i hele sin lengde.